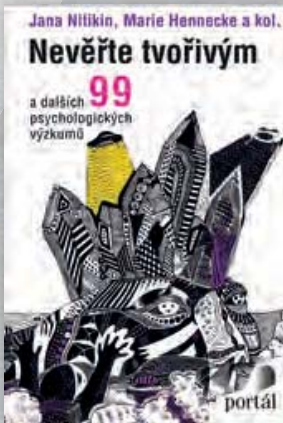
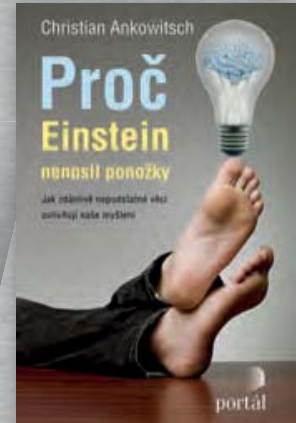
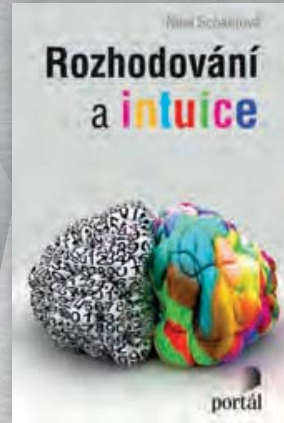
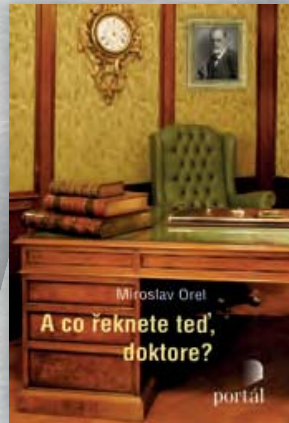

Populárně-naučná literatura

DOPORUČUJEME

Michal Černoušek

Děti a svět pohádek

Kouzlo vyprávěného slova

Ve vývoji malého dítěte mají pohádky nezastupitelné místo. Vnášejí do jeho světa smysl a řád, nabízejí mu polarizované, srozumitelné obrazy dobra a zla a podporují rozvoj citového prožívání, sdělují mu informace o mravních dimenzích lidského života a mají i terapeutickou hodnotu. Dnes již klasická studie známých pohádek.

978-80-262-1434-2 | brož. | 200 str. | asi 275 Kč

NOVINKA

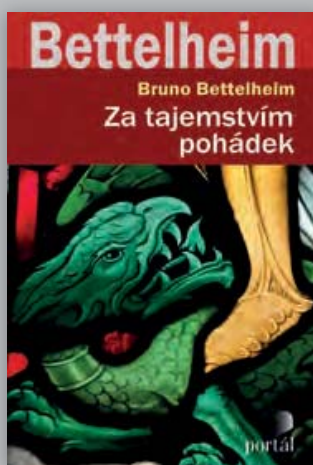

MICHAL
ČERNOUŠEK
(1945-2005)

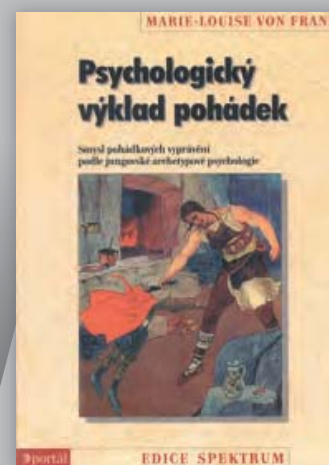
byl český vysokoškolský pedagog, psycholog a publicista. Napsal větší počet prací z oblasti psychologie, obecné, ale i ekologické, psychologie médií a komunikace a dějin psychiatrického myšlení.

» *Popelka o sourozenecké rivalitě, čistotnosti, o odpoutávání od matky, Perníková chaloupka o sourozenecké solidaritě, o nenasytnosti, o proměnách mateřské postavy, o vývoji k nezávislosti, Sněhurka a sedm trpaslíků o žárlivosti, narcismu, otcovské zradě a každodenní práci, Princ Bajaja o mýtu hrdiny, maskulinitě, o chlapeckém ideálu a další.*

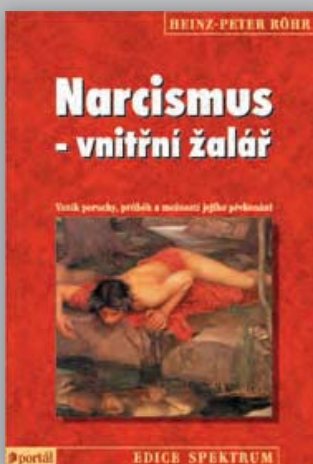
Interpretace pohádek:

brož. | 416 s. | 499 Kč

brož. | 184 s. | 239 Kč

brož. | 160 s. | 219 Kč

brož. | 152 s. | 245 Kč

E-KNIHA

**Thomas E. Heinzen, Scott O. Lilienfeld,
Susan A. Nolan**

Kůň, který uměl počítat

Proč je důležité myslet kriticky

PŘEKLAD ALŽBĚTA JAMIESON

Na začátku 20. století proslul berlínský učitel matematiky tím, že jeho kůň, jemuž se začalo přezdívát „chytrý Hans“, umí počítat a rozumí složitým slovním pokynům. Byly schopnosti koně skutečné? Jistěže ne! Ale čím to, že jim uvěřilo tolik lidí a že vzbudil takový zájem médií? A jak tento mechanismus ve skutečnosti fungoval?

978-80-262-1442-7 | brož. | 160 str. | asi 269 Kč

K tématu:

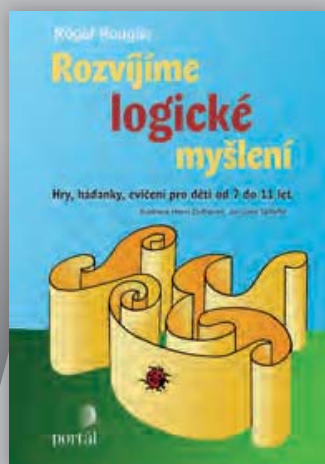
brož. | 216 s. | 449 Kč

váz. | 480 s. | 699 Kč

brož. | 96 s. | 149 Kč

brož. | 152 s. | 225 Kč

THOMAS
E. HEINZEN

je profesor psychologie na William Paterson University v New Jersey.

SCOTT
O. LILIENFELD

má stejnou funkci na Emory University v Georgii a je autorem uznávané knihy *50 největších mýtů populární psychologie*.

SUSAN
A. NOLAN

působí jako profesorka téhož oboru na Seton Hall University v New Jersey.

UKÁZKA

Pojďme změnit kulisy a podívejme se, jak se Susan, jedna z autorů této knihy, pokaždé připravovala na hurikán, který se řítí k jejímu domovu. Věřila, že pokud do kříže přelepí okna maskovací páskou, udrží tím pohromadě případné střeby, kdyby poryv větru okno vyrazil, a střeby se tak nerozletí po domě a nikoho neporaní. Susan takto svá okna oblepovala pravidelně. Myslela si dokonce, že díky pásce budou lépe držet i okna a spíše odolají větru.

Tato strategie zdánlivě fungovala. Takto zalepená okna pokaždé přežila hurikán bez úhony. Její víru potvrzovalo i to, že totéž fungovalo také u jejích sousedů, a mezi oblepováním oken a bezpečným přečkáním hurikánu tedy viděla potenciální život zachraňující spojitost. Touto její vírou ovšem podstatně otřásko varování, které jednoho dne roku 2011 zhlédla v televizním zpravodajství, kde se podobné využití pásky výslovně nedoporučovalo.

Teprve potom zapátrala hlouběji a dostala se až na internetové stránky Národního hydrometeorologického ústavu. Tam si přečetla varování, že oblepená okna riziko zranění dokonce zvyšují, protože slepené střeby bývají větší a v prudkém větru mohou nabrat nebezpečnou rychlost. Národní hydrometeorologický ústav proto raději doporučuje okna před hurikánem chránit překližkou nebo okenicemi.

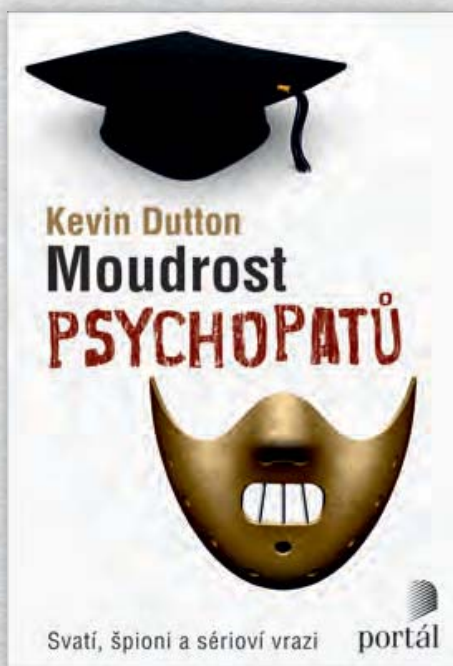
Jak vlastně nabyla Susan přesvědčení, které bylo nejen nesprávné, ale dokonce nebezpečné? Vždy si ve své čtvrti všímala všech oblepených oken, která zůstala vcelku, ale ignorovala přitom všechna okna, která oblepená nebyla, a přesto zůstala nepoškozená. Navíc měla vždy štěstí a zuřící hurikán se jí vyhýbal. Nikdy nezažila nebezpečná oblepená okna, z nichž se po rozbití větrem stávaly létající zbraně, ani poměrně bezpečná neoblepená okna. Věnovala pozornost pouze své „zkušenosti“, neboli šedě vystínovanému políčku v levém horním rohu tabulky níže. Podobně jako Ernie, který důvěřoval ochranné moci banánů, Susan svou víru v ochrannou moc maskovací pásky nikdy nezpochybnila.

Okno	Nerozbilo se	Rozbilo se
Bylo zalepené	Bezpečné: Susanina zkušenost	Nebezpečné: Toto Susan nezažila
Nebylo zalepené	Bezpečné: Toto Susan ignorovala	Relativně bezpečné: Toto Susan nezažila

Kriticky uvažující myslitelé si v duchu navykli promýšlet všechny čtyři možnosti, uslyší-li tvrzení typu „Znám tři lidi, kteří zhubli díky speciálním magnetům“ nebo „Můj otec si vyléčil depresi tak, že jedl sušené hovězí“. Vezměte si například ty, kdo nezhubli, i když ony speciální magnety používali, nebo naopak ty, kdo zhubli i bez magnetů, nebo ty, kdo magnety nepoužívali a nezhubli. A v případě druhého výroku je zase třeba vzít v úvahu ty, kdo sušené hovězí jedli a na jejich depresi to nic nezměnilo, dále ty, kdo se z deprese vyléčili, aniž by kdy sušené hovězí ochutnali, a nakonec ty, kdo se z deprese nevyléčili a sušené hovězí také nejedli. Zvyk kriticky myslet pomůže člověku odhalit spoustu mylných myšlenkových pochodů – jak u sebe, tak u ostatních.

NOVINKA

Kevin Dutton

Moudrost psychopatů

Svatí, špióni a sérioví vrazi

PŘEKLAD RENATA ČERVENKOVÁ

Známý oxfordský psycholog Kevin Dutton odhaluje existenci stupnice „šílenství“, na níž má své místo každý z nás. S pomocí nejnovějších metod neurověd ukazuje, že brilantní neurochirurg, postrádající empatii, má se sériovým vrahem společného víc, než bychom si chtěli připustit, a že lupič na spoře osvětleném parkovišti může být stejně ledově klidný jako ten nejúspěšnější podnikatel.

978-80-262-1462-5 | brož. | 320 str. | asi 425 Kč

K tématu:

E-KNIHA

brož. | 192 s. | 329 Kč

brož. | 176 s. | 235 Kč

E-KNIHA

E-KNIHA

váz. | 360 s. | 585 Kč

brož. | 184 s. | 329 Kč

Prof. KEVIN DUTTON

je výzkumný psycholog v Calleva Research Centre for Evolution and Human Sciences na Magdalen College při Oxfordské univerzitě. Je členem Královské lékařské společnosti a Společnosti pro vědecké studium psychopatie. Česky vyšla též jeho kniha *Psychopatův průvodce na cestě k úspěchu*.

» Psychopati bývají nebojácní, sebevědomí, okouzující, bezohlední a soustředění na cíl – což jsou vlastnosti jak šité na míru úspěchu v 21. století. Provokativní kniha odkrývá, že právě naše zavrhané temné stránky často ukrývají trumfy úspěšnosti.

UKÁZKA

Někdo zůstává pod tlakem ledově klidný a projevuje podobnou dávku empatie jako lavina (s takovými se setkáme později na poli obchodu), a přesto v tomto okamžiku nejedná ani násilnický, ani antisociálně či bez svědomí. Jestliže jedinec skóruje vysoko ve dvou psychopatických charakteristikách, může být právem považován za psychopatičtějšího než ten, který v nich skóruje méně. Nicméně se ještě nemusí přiblížit nebezpečné zóně osob, jež skórují vysoko na všech.

Jako neexistuje oficiální dělicí čára mezi někým, kdo hraje rekreačně o víkendech golf, a dejme tomu Tigerem Woodsem, bývá neostrá i hranice mezi superpsychopatem světové třídy a kýmsi, kdo je pouze lehce psychopatický. Představte si psychopatické rysy jako regulátory a šoupátka na studiovém mixážním pultu. Nastavte všechny na maximum a dostanete zvukový záznam, který vám bude k ničemu. Když však odstupňujete nastavení, něčeho trochu přidáte – třeba nebojácnosti, soustředěnosti, nedostatku empatie či odolnosti –, máte před sebou chirurga, který v řezání předstihne všechny ostatní.

Chirurgie slouží samozřejmě pouze jako jeden z příkladů, kde se může psychopatický „talent“ ukázat jako výhodný. Existuje však řada dalších. Například vymáhání práva. V roce 2009, krátce poté, co Angela Booková zveřejnila výsledky své studie, jsem se rozhodl přispět k ní něčím svým. Pokud byli psychopati v dekódování slabosti opravdu lepší, pak pro to muselo být nějaké využití. Musely existovat způsoby, jimiž byste se nestali přítěží společnosti, ale svůj talent byste využili v její prospěch. Během čekání na letišti se mi dostalo osvícení. Všichni jsme trochu paranoidní, máme-li projít přes celnici, napadlo mě. Dokonce i tehdy, když jsme naprosto nevinní. A teď si představte, jak bychom se cítili, kdybychom něco skutečně ukrývali.

Mého pokusu se zúčastnilo třicet vysokoškoláků: Polovina z nich bodovala v sebehodnotící škále psychopatie vysoko, zbylá půlka málo. Měl jsem ještě pět spolupracovníků. Úkol studentů byl lehký: Měli sedět ve třídě a pozorovat pohyb spolupracovníků, kteří jedněmi dveřmi vstupovali a jinými zase odcházeli, přičemž cestou přecházeli přes vyvýšené pódium. Byl v tom ovšem háček: Studenti měli vydedukovat, kdo z té pětičky byl „viník“ ukrývající šarlatový kapesník.

Abych zvýšil sázky a něčím účastníky „nabudil“, měl „viník“ obdržet 100 liber. Pokud by ho však porota identifikovala správně a získal by nejvíce hlasů, musel by peníze vrátit. Kdyby naopak podezření padlo na někoho jiného, směl by si spolupracovník – „viník“ – odměnu ponechat.

Když spolupracovníci vstoupili, nervy všech byly napnuté. Kdo ze studentů bude nejlepším celníkem? Prokáže predátorský instinkt psychopatů svou spolehlivost? Nebo je jejich nos na slabost zradí?

Výsledky byly výjimečné. Přes 70 % těch, kteří získali v sebehodnotící škále psychopatie nejvíce bodů, určilo člověka pašujícího kapesník správně, což se podařilo pouze 30 % studentů s nižším skóre.

Schopnost vycítit slabost patří tedy k vybavení sériového vraha. Může však přijít vhod i na letišti.